

Pohanská

Jelen

Život to je prach,
a slunce na vlnách,
sníh a špína.

Cukr střídá bič,
otupělost chtíč,
jsme pot a hlína.

Když se blíží noc,
máš v žilách pohanskou krev,
když se blíží noc,
už slyšíš bubny a zpěv.

Jak tančí tmou,
jak tančí tmou.

Špatně v noci spíš,
a nejsi o krok blíž,
tvůj sen se ztrácí.

Další krásnej den,
ti vykvet za oknem,
chceš dál než lítaj ptáci.

Když se blíží noc,
máš v žilách pohanskou krev,
když se blíží noc,
už slyšíš bubny a zpěv.

Jak tančí tmou,
jak tančí tmou,
jak tančí tmou,
jak tančí tmou.

Den nás rozdělí,
sklem a ocelí,
ostnatým drátem.

Đábel ve stroji,
ti srdce rozkrojí,
rezavým dlátem.

Když se blíží noc,
máš v žilách pohanskou krev,
když se blíží noc,
už slyšíš bubny a zpěv.

Jak tančí tmou,
jak tančí tmou,
jak tančí tmou,
jak tančí tmou.

To co cítíš, to co vidíš,
to co slyšíš, jinak vnímáš,
to co hledáš, a co si hlídáš,
to co říkáš, a co si zpíváš,
co otvíráš, co zavíráš,

odkuds přišel, a kam se díváš,
kde jen stojíš, a kudy lítáš,
pro co žiješ, a proč umíráš?